

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת הבכירה ריבה שרון

פלונית

תובעת

נגד

הפניקס חברה לביטוח בע"מ

נתבעת

פסק דין

ההליך – הצדדים, גדר המחלוקת

1. עניינו של ההליך - תביעה לפיצוי בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת עקב תאונת דרכים מיום 20/3/15 (להלן: "התאונה").
2. התביעה הוגשה מכוח חוק הפיצויים לנפגעי תאונת דרכים תשל"ה 1975 (להלן: "החוק").
3. הנתבעת הייתה המבטחת בביטוח חובה של כלי הרכב בו נסעה התובעת במועד התאונה, יחד עם בנה התינוק ובעלה, שנהג בו.
4. שאלת החבות, לרבות קיומו של כיסוי ביטוחי בתוקף אצל הנתבעת, לא שנויה במחלוקת בין הצדדים; חלוקים הם בשאלת גובה הנזק ושיעור הפיצוי המגיע לתובעת בגין התאונה; בעניין זה נוהל ההליך והוגשו סיכומיהם.
5. ראיות הצדדים כללו תיקי מוצגים מטעמם וכן את עדות התובעת בלבד; מונה מומחה מטעם בית המשפט בתחום הפסיכיאטריה, פרופ' וייזר (להלן: "המומחה"), שנתן חוות דעת, השיב לשאלות הבהרה ונחקר עליהן.

הנכות הרפואית

6. התובעת, פסיכולוגית בהכשרתה ועיסוקה, התלוננה בפני המומחה על פחד מנהיגה למקומות מרוחקים. לטענתה, עקב כך היא נמנעת מהתמחות בפסיכולוגיה שיקומית, המתבצעת בבתי חולים מרוחקים מביתה. עם זאת, היא ציינה בפניו ש'בסך הכל התפקוד בעבודה ובבית תקין'.
- עוד סיפרה התובעת למומחה שאין לה עזרה ממשפחתה הגרעינית, המתגוררת בקנדה. היא הסבירה למומחה שפנייתה לטיפול נפשי 5 שנים אחרי התאונה, נובעת מכך שבשנת 2019 בעלה והיא קנו מכונית, ורק אז היא הבינה שאינה מתגברת על הפחד לנהוג. היא אף דיווחה שקיבלה טיפול פסיכולוגי והחלה בטיפול תרופתי (ציפרלקס), שהביא להטבה ושיפור במצב רוחה.
7. המומחה סקר בחוות דעתו מיום 15/1/23 את מהלך חייה של התובעת, ציין טיפול נפשי בעברה לאחר שחוותה פרידה בגיל 19 וטופלה בעקבותיה בתרופות ובפסיכותרפיה במשך מספר שנים, ועד גיל 23. הוא אף התייחס לתלונותיה, למהלך חייה ולתפקודה האישי והמקצועי וקבע לסיכום: (הדגשות שלי, - ר.ש.): "בהילקח כל אלו בחשבון לדעתי התובעת סובלת מהפרעת

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

- 1 הסתגלות עם מאפיינים חרדתיים בעקבות התאונה, אשר גרמו לנכות נפשית בשיעור של
- 2 7.5% לפי סעיף 34(ב1)(2) לתקנות המוסד לביטוח לאומי, באופן זמני מאז התאונה ועד היום.
- 3 אני מציע להכיר בנכות זאת באופן זמני, במשך 6 חודשים (דהיינו – עד 14.7.23, ר.ש). בתקופה
- 4 זאת אני ממליץ שהיא תעלה את מינון הציפרלקס ו/או תחזור לטיפול באפקסור אשר סייע
- 5 לה בעבר. בנוסף חשוב שתקבל שיעורי נהיגה. שילוב זה צפוי לשפר את מצבה עוד, והנכות
- 6 הנפשית תרד ל-5% לפי סעיף 34(ב1)(2) לתקנות המל"ל, לצמיתות".
- 7 8. בתשובות לשאלות הבהרה, חזר המומחה, בין היתר, על המלצתו להגדיל את מינון הטיפול
- 8 התרופתי או לחילופין לחזור לטיפול בתרופת אפקסור, שלדברי התובעת בפניו סייעה לה בעבר.
- 9 9. המומחה נחקר ארוכות והשיב לכל שאלה שהוצגה לו באופן ענייני ומפורט.
- 10 10. עוד ובין היתר, אישר המומחה שלאור העדר שינוי במצבה הפסיכיאטרי של התובעת מאז חוות
- 11 הדעת, שיעור הנכות הרפואית הזמנית שהועמד על 7.5%, נותר בעינו.
- 12 11. המומחה התייחס, עם זאת, לבחירת התובעת שלא להעלות את המינון ולשנות את סוג הטיפול
- 13 או המינון התרופתי שהיא מקבלת, למרות שלשיתתה מצבה הנוכחי מונע ממנה להגשים את
- 14 רצונה להתמחות בפסיכולוגיה שיקומית; הוא ציין בהקשר זה, שלמרות שאינו הרופא המטפל,
- 15 הרי שמצבה לא משתנה למרות הטיפול שהיא מקבלת בפועל (עמ' 1 ש' 28 ואילך עד עמ' 2 ש' 5;
- 16 5 עמ' 2 ש' 32 עד עמ' 3 ש' 15), וחזר על המלצתו להגדיל את המינון התרופתי, ועל דעתו שאם
- 17 היא תעשה כן, יש לצפות שנכותה הרפואית תפחת ל-5%.
- 18 12. מצאתי את הסבריו של המומחה ואת עדותו מהימנים, מקצועיים, הגיוניים ומשכנעים.
- 19 13. בנוסף, התרשמתי שיש בהתנהלותה של התובעת כדי לתמוך בטענת התבעת, העומדת על כך
- 20 שמצבה הנפשי לא חמור, וכן שהיא לא פועלת להקטין את נזקיה, כמתחייב ממנה.
- 21 למען הסר ספק, האמנתי לתובעת כשטענה שהיא לא הייתה מודעת לקיומו של חשש מפני
- 22 נהיגה, בעיקר מחוץ לעיר, עד שרכשה רכב והתעמתה עם הצורך בכך.
- 23 עם זאת, שוכנעתי שמדובר בתסמונת קלה, ברת טיפול, שיפור ותיקון עם סיכוי סביר להעלמה
- 24 או הפחתה שלה. לכל הפחות, חובה על נפגע להקטין את נזקו ולנסות דרכי טיפול שעל פני
- 25 הדברים הם פשוטים ואינם כרוכים בסיכון כלשהו.
- 26 14. המלצות המומחה משתרעות בשני מישורים; תרופתי: הוא ממליץ על תרופה שהועילה לה
- 27 בעבר, כך שאין מדובר ב"ניסוי" ראשוני; טיפולי: באמצעות שיעורי נהיגה.
- 28 ביחס לתרופות, לא ניתן לזקוף לחובתה של התובעת את בחירתה הסובייקטיבית, מטעמיה,
- 29 להעדיף את המלצות הגורם הטיפולי שלה על פני המלצות מומחה בית המשפט; זאת, למרות
- 30 שמדובר בתרופה מוכרת שהייתה אפקטיבית עבורה בעבר;
- 31 לא כך ביחס להימנעותה הלא מובנת ממהלך טיפולי פשוט וזמין של שיעורי נהיגה, שיש סיכוי
- 32 שהם עשויים להיטיב את מצבה, להפחית מקשייה, לתרום לאיכות חיים טובה יותר ולקידום
- 33 שאיפותיה המקצועיות המצויות לשיטתה במרחק של נהיגה עצמית.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

- 1 עוד באותו עניין, הגעה ליעדים מחוץ לעיר אפשרית גם ללא נהיגה עצמית, באמצעות שירותי
2 הסעה בתשלום; אכן, יש המעדיפים את העצמאות בנהיגה למחוז חפצם, אחרים יאמרו
3 ששימוש בתחבורה ציבורית או פרטית נוח ואף יעיל לניצול זמן; שתי האפשרויות כרוכות
4 בעלויות נלוות; ההשוואה ביניהן לא הוכחה ואינה מצויה בידיעה שיפוטית; החשוב הוא,
5 שקיים פתרון זמין ואפקטיבי, שיכול היה לאפשר לתובעת להגיע לכל מקום, בכל עת, ואף
6 לממש את רצונה בהתמחות נוספת, ככל שהוא, או אם היה באמת ובתמים, "בדמה".
- 7 15. הפער של למעלה מ-4.5 שנים בין התאונה לבין הפנייה לאבחון/טיפול נפשי, והעובדה שקשייה
8 העיקריים של התובעת באים לידי ביטוי בעיקר מישור הנהיגה, כמתואר, בעוד שתפקודה
9 האישי, משפחתי ומקצועי טובים, גם על פי עדותה, תומכים במסקנה בדבר קולת מצבה הנפשי,
10 שלגרסתה היא לא הייתה מודעת לו, עד לעת בו נדרשה לנהוג.
- 11 16. ידוע ואף יש לכך ביטוי בפסיקה, כנטען, שהסיבות לכך שאדם נמנע מטיפול נפשי רבות
12 ומגוונות; בענייננו, מדובר באישה שפנתה בעבר לטיפול נפשי, שהועיל לה, ולמעשה – כיום זה
13 עיסוקה, פסיכולוגית. ראו בהקשר זה גם את הבהרת המומחה, בעמ' 6 ש' 13-21 ("זאת אישה
14 שהיית מצפה שאם זאת אישה משכילה, זאת אישה שהיית מצפה שאם יש לה כאלה בעיות
15 שהיא תבין שיש לה בעיה והיא תפנה לטיפול, היא פסיכולוגית ופסיכולוגים לומדים על
16 פסיכופתולוגיה, ועל חרדה ועל טיפול בחרדה וכו' וכו', זאת לא אישה שלא יודעת שיש את
17 הדבר הזה וזה שלוקח 5 שנים..."). טענות כמו חשש מפני פגיעה בפרטיות, מפני סטיגמה
18 שלילית לכאורה, או חוסר אמון ביעילותו של טיפול נפשי, לא רלבנטיים בעניינה.
- 19 17. לא רק זו אף זו. טענות התובעת כוללות ציטוטים של אמירות כלליות מפי המומחה, המוצאות
20 מהקשרן; כך למשל ההפניה לעמ' 4 ש' 12 לפרוטוקול, שם אישר המומחה שיש שאנשים
21 נמנעים מטיפול, אמירה שכאמור אינה רלבנטית בנסיבותיה ונתונה האישיים של התובעת.
- 22 18. איני מקבלת את האמור בס. 15 לסיכומי התובעת, כ"הסבר קליני" לאיחור או הימנעות
23 מטיפול; המסמך אליו מפנה ב"כ התובעת בסעיף זה כולל עדות שבמומחיות, הוא הוחרג
24 מראיות התובעת ואין להסתמך עליו; ראו בהקשר זה את ההתנגדויות וההסכמה הדיונית מפי
25 ב"כ הצדדים, עמ' 3 לפרוטוקול ש' 27-33.
- 26 19. אף איני מקבלת את גישת ב"כ התובעת לפיה חל בעניינה ס. 34(ב)(ג) לתקנות לקביעת נכות;
27 ב"כ התובעת ביקש לשכנע את המומחה בכך שתופעות הכוללות תלונה בדבר חלימה על התאונה
28 בתדירות של פעם בחודש, צורך בטיפול תרופתי, פחדים מנהיגה – מהוות, "הגבלה, לכל הפחות
29 קלה אם לא בינונית בכושר העבודה שלה". המומחה עמד על קביעתו, והסביר **שקביעתו**
30 **מבוססת על "התמונה הגדולה... על מה שמסביב"** (עמ' 5 ש' 30-35; עמ' 6 ש' 13-20). מצאתי
31 את הסבריו של המומחה סבירים והגיוניים, וכי יש בהתנהלותה של התובעת כדי לתמוך בטענת
32 הנתבעת, העומדת על כך שהתובעת לא פועלת להקטין את נזקה, כמתחייב.
- 33 המומחה הסביר שמצבה הנפשי של התובעת לא מתבטא בדיכאון מגורי (עמ' 3, ש' 22-23), כי
34 אם בהפרעת הסתגלות, בעיקר עם מאפיינים חרדתיים (עמ' 3 ש' 38-39), הבאים לידי ביטוי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

1 **בהימנעות מנהיגה** שאינה חייבת לבצע באזור מגוריה, ובכך שאינה נוהגת מחוצה לו (עמ' 4 ש'
2 1-4).
3 20. בניגוד לטענת התובעת, לפיה המומחה לכאורה "מאשר במפורש" (בעמ' 7 ש' 34) שהתובעת
4 סובלת מהגבלה בינונית של כושר העבודה, הציטוט מדברי המומחה בחקירתו, מוציא דברים
5 מהקשרם. המומחה אישר שעל פי תלונות התובעת, דהיינו על פי תלונותיה הסובייקטיביות,
6 היא סובלת מהגבלה 'לכל הפחות קלה אם לא בינונית בכושר העבודה'; ברור היה לשומע
7 במהלך הדיון, ולא יכולה להיות מחלוקת בקריאת הדברים, שהמומחה לא מאשר את תלונות
8 התובעת בעניין זה. אין בתשובתו הנ"ל כדי לגרוע או לשנות מקביעתו והבהרותיו במהלך עדותו,
9 שמדובר למעשה **בפגיעה שהיא 'פחות מקלה'** (עמ' 7, ש' 25, שם ש' 31-30), וכי **מצבה הנפשי**
10 **של התובעת לא חמור** (ראו למשל בעמ' 7 ש' 27).
11 תימוכין לכך יש, כאמור, במהלך חייה האישי והמקצועי של התובעת, שהרחיבה את משפחתה,
12 התקדמה אקדמית ומקצועית, והביטוי למצבה הנפשי - בר שיפור, באופן זמין ויעיל.
13 21. זאת ועוד. אין בכך שהמומחה מצא את התובעת מהימנה (עמ' 10 ש' 14), כדי לגרוע מתוקף
14 קביעותיו המקצועיות והמנומקות בעניינה.
15 אף אני התרשמתי ממהימנות התובעת, ומכך שהיא מאמינה בעיקר טענותיה בפני. אולם,
16 התרשמתי גם, שטענותיה מופרכות עד לא סבירות בחלקן, ושהיא מייחסת לתאונה בחירות
17 מקצועיות ואישיות כאלה ואחרות, ללא בסיס והצדקה.
18 כך, למשל, וכאמור לעיל, אין בידי לקבל את הטענה שנמנע מהתובעת להתמחות בפסיכולוגיה
19 שיקומית רק עקב קושי בנהיגה מחוץ לעיר מגוריה. היא לא בחרה בהתמחות זו מלכתחילה,
20 ולו באמת רצתה בה, יכולה הייתה לנקוט בפתרונות זמינים שיאפשרו את הגעתה למחוזות
21 חפצה, או להקטין את נזקה ולטפל בחרדת הנהיגה שהיא מתארת כמצוטט לעיל. באשר לעבודה
22 חלקית – התובעת לא הוכיחה שהעבודה במשרה חלקית קשורה במצבה הנפשי הנובע
23 מהתאונה, ולא במצבה המשפחתי, או באפשרויות הקשורות במעסיק.
24 בשולי הדברים, ולא כעניין שולי, אני מקווה שסיום ההליך דנן יסייע בידי התובעת להתפנות
25 להעלאת מהלך חייה למסלול מיטבי ומשופר בכל המישורים בהם היא מתקשה כיום.
26 22. למען הסר ספק, לא נשכח ממני אף לרגע, ששיפור התסמונת ומפלס החרדה הנזכרת במישור
27 הנהיגה לא יבטל את הנכות; טיפול מוצלח, יותיר את התובעת עם נכות נפשית בשיעור של 5%
28 לצמיתות. עם זאת, שוכנעתי שגם הנכות הנוכחית, בשיעורה ומרכיביה, אינה ברף הגבוה
29 והחמור, ואף להיפך.
30 23. **לסיכום פרק זה - קביעת המומחה בתחום הפסיכיאטרי בדבר נכות רפואית פחות מקלה ולא**
31 **חמורה, ששיעורה כיום 7.5% - לא נסתרה; לא נפל בה ספק או כרסום, והיא אף חוזה פני**
32 **עתידי של אפשרות וסיכוי לשיפור.**
33
34

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

הנכות התפקודית

24. פתח דבר, למותר להזכיר ששאלת הנכות התפקודית של נפגע מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. בחירת התובעת להסתפק בעדותה שלה בלבד, גרעה מתוקפן של טענותיה הסובייקטיביות בדבר קשיים יומיים אישיים ומקצועיים; התובעת יכולה הייתה, על נקלה, לזמן לעדות את בעלה, והגם שמשקל עדותו של בן זוג נבחן תחת זהירות, כמתחייב בתקנות, אין בכך כדי לאיין את מהימנותה של עדות כזו; היא יכולה גם לזמן לעדות את מי מעמיתה ממקומות עבודה או התמחות לאורך השנים, ועוד; ההימנעות מזימון של מי מאלה פועלת לחובתה.

25. התובעת ילידת 26/1/85, עלתה לישראל בשנת 2009/2010; היא בעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה ותואר שני בפסיכולוגיה שיקומית. ערב התאונה היא הייתה בחופשת לידה ראשונה, של בנה הבכור. לפני כן היא עבדה במשרה חלקית בשירות הפסיכולוגי חינוכי בירושלים; גם בשנים העוקבות מאז, התובעת עובדת במשרה חלקית כפסיכולוגית שכירה בשירות הפסיכולוגי החינוכי של ערים שונות, כיום בקצרין; אחרי התאונה התובעת סיימה את התואר השני בו החלה לפני התאונה (התעודה שצורפה, לאחר תזה היא מחודש 7/2017) היא התחילה והשלימה התמחות בפסיכולוגיה חינוכית (לפני התאונה היא החלה טרום התמחות); היא קיבלה רישיון לעסוק במקצועה (בחודש 7/2017), ילדה שני ילדים נוספים, וכאמור המשיכה לעבוד באותו עיסוק כמו לפני התאונה ובאותו היקף. בין השנים 2009-2021 התובעת התגוררה בירושלים, ומאז היא מתגוררת בישוב רמת הגולן.

26. האמור לעיל בפרק הנכות הרפואית מדבר בעד עצמו, והוא כולל התייחסות גם להיבט התפקודי שלה; כפי שצוטט לעיל, התובעת ציינה באוזני המומחה ש"בסך הכל התפקוד בעבודה ובבית תקין"; זו הייתה גם התרשמותו של המומחה, אשר קבע בין היתר, ש"מצבה הנפשי לא קשה"; הוברר, שהביטוי למצבה הנפשי של התובעת בקושי וכפועל יוצא הימנעות מנהיגה, ובעיקר מחוץ לעיר. על יסוד המצוי לפני, עדות התובעת, עדות המומחה, כלל הראיות, ניסיון החיים והגיונם של דברים, שוכנעתי כי נכותה התפקודית של התובעת לא חמורה, ואף פחות מקלה, כלשון המומחה ביחס לנכות הרפואית, וכי לא "כצעקתה".

27. התובעת, בעדותה, טענה שאינה מודעת לאפשרות של שיעורי נהיגה ייעודיים, כפי שהומלץ ע"י המומחה (עמ' 32-33 לפרוטוקול) וכי קראה את חו"ד מחודש 1/22 רק כשבוע לפני עדותה, כשנה ורבע לאחר מכן; עדותה בהקשר זה הייתה תמוהה בעיני, בשים לב לעיסוקה, ובכלל. למען הסר ספק, אין באמור כדי להקל ראש בתופעה המתוארת של הימנעות מנהיגה, בעיקר מחוץ לעיר; תופעה זו פוגעת בעצמאות בעידן של ימינו, בעיקר בחייו של מי שמתגורר באזור המרוחק ממקום עבודה או לימודים או כל פעילות אחרת הקשורה בו ובסובבים אותו. אולם, הבעיה ברת שיפור, ואני משוכנעת שיש בנמצא תחליפים המאפשרים הגשמת כל תכנית ופעילות הכרוכה בניידות, גם אם תחת פעולה או עלות נוספים. הקושי של התובעת לנקוט

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

בהם, או בחירתה שלא לנקוט בהם בעת הזו לנוכח קושי זה או מטעמיה, מצדיקים פסיקת פיצוי גלובלי בראשי הנזק הרלבנטיים.

שיעור הנזק

28. להלן הפיצוי המגיע לתובעת, על פי ראשי הנזק הנזכרים בסיכומי הצדדים. נתונים כללים:

מועד התאונה: 20/3/15.

התובעת ילידת 26/1/85. היא הייתה כבת 30 במועד התאונה וכיום היא כבת 39.

העיסוק ובסיס השכר: התובעת כאמור פסיכולוגית חינוכית. ערב התאונה היא הייתה בחופשת לידה, לפני התמחות וסיום התואר השני. שכרה כטרם מתמחה, לפני כן, עמד על 3,500 ₪.

אין חולק שהתובעת עבדה אז ומאז במשרה חלקית. במהלך עדותה, היא הגישה תלושי שכר עדכניים, מהם עולה שהיקף משרתה עלה לפני כשנה, מ- 50% בכל השנים וכנגד שכר ממוצע של כ- 5,400 ₪ (ראו למשל תלוש עמ' 38 לראיותיה), ל- 60% משרה. שכרה האחרון הידוע מעבודתה כשכירה בשפ"ח – 7,513 ₪ (עמ' 35 לפרוטוקול, מוצגים ת/א2-ד')

שיעור השכר שיש להתחשיב בו לעתיד, לטענתה, הוא השכר הממוצע בענף הפסיכולוגיה, שכפי שאצביע להלן, לא הוכח די הצורך ביחס לתובעת, ולחילופין – על פי שווי שכר של משרה מלאה, כנגזרת משכרה הנוכחי; עוד לשיטתה יש לקחת בחשבון גיל פרישה של 70.

נזק לא ממוני – כאב וסבל:

29. הפיצוי המגיע לתובעת בראש נזק זה, בהתאם לתקנות, הוא הסך של: 16,158 ₪. הסכום נכון למועד פסק הדין.

הפסדי שכר בעבר ופגיעה בכושר ההשתכרות

30. הפסדי עבר: התובעת טוענת שאלמלא התאונה, היא הייתה מסיימת את חופשת הלידה בה היא הייתה במועד התאונה בתום 3 חודשים, וכי בגין התאונה, היא האריכה אותה בשלושה חודשים נוספים. דרישתה בראש נזק זה מצטמצמת לפיצוי בגין הכנסה באותם 3 חודשים, על בסיס שכרה כטרם מתמחה לפני הלידה, שעמד על 3,500 ₪. אין בידי לקבל את הדרישה בראש נזק זה. לא הוכח שהתובעת הייתה עתידה להתחיל לעבוד למחרת התאונה ולסיים את חופשת הלידה מוקדם מכפי שנעשה בפועל. התובעת לא עתרה לפיצוי בגין הפסדי שכר עקב עבודה במשרה חלקית בעבר; יש בכך כדי לתמוך באפשרות שמדובר בבחירה או באילוצי המעסיק או כל סיבה אחרת, שאינה קשורה בתאונה.

31. בכל הנוגע לעתיד: שיעור הנכות הרפואית, הביטוי לה, השפעתה התפקודית, מהלך חיי התובעת במישור האישי והמקצועי, ועוד, נדונו בהרחבה לעיל.

איני מקבלת את גישת הנתבעת, לפיה יש לערוך חישוב גלובלי על בסיס שכרה של התובעת על בסיס חצי משרה, ואף לא את הסכום המזערי המוצע בסיכומיה; איני מקבלת גם את החישוב המפליג שבסיכומי התובעת, העותרת לחישוב אקטוארי על בסיס משרה מלאה כבר בהווה הקרוב. עם זאת, מקובל עלי שאין לקבע את שיעור המשרה החלקית עד תוחלת חיי העבודה שלה. התובעת הייתה ערב התאונה לפני התמחות במקצועה, ועדיין ללא רישיון לעיסוקה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

- 1 כפסיכולוגית. במהלך השנים היא הקימה משפחה, עברה למקום מגורים מרוחק, ובנתה את
2 חייה המשפחתיים והמקצועיים. אך טבעי הוא שבמהלך השנים היא הייתה מגדילה את היקף
3 משרתה. שוכנעתי שעדיין לא באה לכך העת על פי מהלך חייה המקצועי והאישי, אם כי אני
4 מאמינה שהיא תגיע לכך במוקדם ולא במאוחר, למרות התאונה, ועל אף הנכות ה'פחות מקלה'
5 ממנה היא סובלת בגינה.
- 6 32. לא למותר להזכיר את שקבעתי לעיל, כי יש לחשב את הפיצוי המגיע לתובעת באופן גלובלי.
7 כידוע, הגרעין לחישוב גלובלי נגזר מבסיס של שכר רלבנטי. הנתבעת מציעה להעמידו, כאמור,
8 על בסיס שכרה של התובעת בחצי משרה, כפי שהיה בשנת 2021; התובעת, מנגד, מציעה
9 להעמידו על נתוני למ"ס ביחס לעו"סים, משנת 2019. בכל הכבוד, לו רצתה התובעת לבסס שכר
10 צפוי בשיעור שונה מהתואם יחסית את הכנסתה כיום, היה עליה לעמוד ולחציג נתונים
11 רלבנטיים ועדכניים מכפי הנזכר על ידה; בית המשפט לא אמור לעשות את מלאכתה של
12 התובעת על דרך של מחקר עצמאי, וודאי שלא בתקופה זו של חוסר וודאות כאשר נראה, על
13 פני הדברים ותחת ידיעה שהיא נחלת הציבור, כי עשוי לחול שינוי בעתיד בתעריפים והכנסות
14 הקשורים בטיפול נפשי פרטי או ציבורי. לחילופין – התובעת מציעה להתחשב בהכנסה הנגזרת
15 משכר התובעת בהווה; התובעת עובדת כיום במשרה שהיקפה 60%, בהתאם לתלושי השכר
16 ת/2 א'-ד'; זאת ועוד.
- 17 33. שוכנעתי שיש לבצע חישוב גלובלי לעתיד, על בסיס ההנחה שהתובעת תעבוד בעתיד בהיקף
18 משרה של 100%, אם כי לא באופן מיידי. אני אף מקבלת את הנחת המוצא שיש להעמיד את
19 אופק תוחלת חיי העבודה של התובעת, האוחזת במקצוע חופשי ומהסוג הנדון, בנסיבותיה ועל
20 פי התרשמותי ממהלך חייה המקצועיים והאישיים עד כה, על גיל 70.
- 21 34. שקלתי את כל האמור לעיל, ובכלל זה הקושי הסובייקטיבי של התובעת להתנייד באופן עצמאי
22 למקומות התמחות או עבודה רחוקים, בראי האפשרות האובייקטיבית לשיפור המצב או
23 לפיתרון אפשרי וכל אשר צוין לעיל.
- 24 35. מכל אלה, ראיתי לפסוק לתובעת, בגין פגיעה מסויימת, אם כי מינורית בכושר ההשתכרות שלה
25 לעתיד, סך גלובלי של 78,000 ₪. הסכום כולל גם התחשבות ברכיב הפרשות סוציאליות, והוא
26 נכון למועד פסק הדין.
- 27 הוצאות – רפואיות, טיפוליות אחרות, ונלוות
- 28 36. התובעת הציגה קבלות בסכום מצטבר של 7,250 ₪, בגין טיפולי פסיכותרפיה הקשורים
29 בתאונה אותם היא קיבלה בתקופה בה היא עדיין התגוררה בירושלים (עמ' 68-69 לראיותיה),
30 נסיעות למרפאת המומחה לצורך חוו"ד, דלק. המומחה התייחס לטיפול **עבר אלה** בחוו"ד
31 ובחקירתו, ואישר בחקירתו שהטיפולים נפסקו כשהתובעת עברה לרמה"ג. אמנם, המומחה
32 סבר שיש קושי לקבלם במקום מגורי התובעת בהווה (עמ' 19 לפרוטוקול), אציין עם זאת,
33 שהתובעת לא הוכיחה שניסתה לאתר מטפל באזור מגוריה וכי הדבר לא עלה בידה. לא למותר
34 לציין בהקשר זה, שממילא המומחה לא קבע שיש צורך בטיפול נפשי עתידי, מלבד שיעורי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 44280-11-19 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

תיק חיצוני:

נהיגה ושינוי בטיפול התרופתי. לא נעלם מעיני שלא הוכח שלא ניתן היה לקבל טיפולים אלה שנעשו בירושלים, במסגרת הציבורית, אך לא הוכח אחרת, והתרשמתי שהטיפולים היטיבו עם התובעת וסייעו בכך שמצבה הנפשי כיום 'פחות מקל', והביטוי לו במישור מצומצם, כמתואר לעיל. לכן, היא זכאית להחזר בגינם.

37. התובעת עותרת גם לפיצוי בגין נסיעות/הסעה עד תוחלת חייה, על פי חישוב חודשי קבוע לכל תוחלת חייה; אין בידי לקבל דרישה זו.

מחובת התובעת להקטין את נזקה; באפשרותה להסתייע בשיעורי נהיגה שישפרו את חרדת הנהיגה בעיקר למרחקים ארוכים. ראו התייחסות נרחבת לכך לעיל; אמנם, לא הוכחו היקף השיעורים המומלץ ועלותם של שיעורי נהיגה לטיפול בחרדת הנהיגה של התובעת, והצדדים, כל אחד מטעמיו, נמנעו מלשאול את המומחה על כך בשאלות הבהרה או במהלך עדותו. עם זאת, מדובר ברכיב נזק שניתן להעריך על פי מיטב שיקול הדעת וניסיון החיים של בית המשפט, בראי כל העדויות והראיות שנשמעו.

38. מכל האמור, אני פוסקת לתובעת בראש נזק זה של הוצאות רפואיות, אחרות ונלוות, לעבר ולעתיד גם יחד, סך כולל של 25,250 ₪. סכום נכון למועד פסק הדין.

סוף דבר

39. אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת בגין נזקיה הנובעים מהתאונה מיום 20/3/2015, פיצוי בסך של 119,408 ₪, הנכון למועד פסק הדין; לסכום זה יתווספו שכ"ט עו"ד בשיעור של 13% ומע"מ כחוק וכן החזר הוצאות משפט ששולמו בפועל (בגין חוו"ד מומחה, חקירתו, אגרת פתיחת הליך), על פי אסמכתאות שתומצאנה לב"כ הנתבעת עם קבלת פס"ד זה, כשהסכומים נכונים להיום. פסק הדין ישולם בתוך 30 יום ממועד קבלת דרישה בידי ב"כ הנתבעת, שאם לא כן – הוא ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, ממועד פסק הדין ועד התשלום בפועל.

פסק הדין יופץ לב"כ הצדדים

ניתן היום, טו בשבט תשפ"ד, 25 ינואר 2024, בהעדר.

חתימה